

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lerna Malorum Omnium; Sive Gravitas, Et Damna Peccati Mortalis

Arias, Francisco

Monachii, 1648

Cap. XLIX. De contritione & lacrimis, quibus deflentur peccata, eorumque
venia obtinetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46756)

*De contritione, & lacrimis, quibus de-
fletur peccata, eorumq; venia
obtinetur.*

CAP. XLIX.

Aliud remedium animæ à peccato
mortali liberandæ est contritio,
quâ dolet, pœnitetque ipsam præteri-
torum peccatorum, flet, quod ea com-
miserit, ac sese emendare proponit.
Hunc dolorē, & has lacrimas ex corde
Deus à nobis in sacrâ Scripturâ requi-
rit. Per Ieremiam populo suo, à quo
offensus erat, dicit: *a Filia populi mei*
(sic congregationem Fidelium vocat)
*accingere cilicio, & conspergere cinere:
luctum unigeniti fac tibi, planctum ama-
rum.* Et per Ioëlem peccatoribus ait: *b*
*Conuertimini ad me in toto corde vestro,
in ieiunio, & in fletu, & in planctu;* isque
tantus sit, vt scindat, ac dirumpat cor-
da vestra. *c* Sanctus item Iacobus
Christi nomine idem ab omnibus pec-
catoribus exigit, dicens: *Miseri estote,*
&

a Ier. 6.26. b Ioel. 2.12. c Iac. 4.9.

de. & lugete, & plorate propter offensas, quibus Deum affecistis. Amaritudo, quæ suscipitur, & lacrimæ, quæ profunduntur ob iacturas, ac damna rerum temporalium, vt propter furta, propter infamias, propter mortes liberorum, & consanguineorum, non sunt necessariae, nec vtilis; quia hæc pœnæ sunt quæ veniunt de manu Dei in bonum animarum nostrarum, & quò minore cum tristitiâ, maioreque alacritate acceptantur, hòc magis satisfactoriæ, & apud Deum meritoriae sunt; & quia etiam per tristitiam, ac lacrimas hæc iacturæ, & damna non reparantur: Sed tristitia, dolor, planctusque cordis, qui suscipitur, & fit propter peccata, iacturasque spirituales, pernecessarius est, cum sit inuiolabilis ordo diuinæ iustitiæ, vt peccatum puniatur, & nemo, nec magnus, nec parvus id impunè ferat. Verùm hæc iustitiæ lex à Deo hac alterâ misericordiæ lege temperatur, vt si homo fiat suû ipse iudex, seque puniat, ille
acqui-

acquiescat, eumq; à poenâ, quam meretur, liberet. Propterea necesse est, vt homo, qui peccatû habet, doleat, seq; mœrore, & planctu, saltem interiore, alijsq; poenitentia operibus affligat, quò sic sua ipse puniat peccata, & pro illis diuinæ iustitiæ satisfaciat. Necessarium quoq; est, vt de præteritis peccatis contristetur, quia homo, qui peccauit, relinquere debet malam vitam, & vitam nouam incipere, nec potest serio bonæ vitæ initiû facere, nisi poeniteat, doleatq; de malâ, quam duxit, vitâ. De hac bonâ tristitiâ S. Paulus ait: *a* *Quæ secundum Dei voluntatem tristitia est, vt quæ propter peccata suscipitur, veram poenitentiam in salutem stabilem operatur, quia per poenitentia spiritualis, æternaque animæ salus acquiritur. Hæc est, quæ nobis incumbit, bonæ iustitiæ necessitas. Nunc mirabiles illius vtilitates, fructusque videamus. Per hanc tristitiâ, & per hunc planctum omnia animæ peccata absumuntur. Quemadmodû Ægyptij, qui*

filios

a 2. Cor. 7. 10.

filios Israël persecuti sunt, omnes in mari perierunt, vt *nec vnus quidem superfuerit ex eis*; sic omnia peccata mortalia, ne vno quidem excepto, per pœnitentiæ tristitiam, & planctum submerguntur. Quemadmodû si cera plena figuris in ignem mittatur, ipsa liquefit, & figuræ destruuntur, sic per tristitam ex amore Dei profectâ anima emollitur, ac recreatur, omniaq; peccata, quæ in eâ erant, pereunt; pertinente huc bonâ tristitiâ, quæ illa consumit. Id significat S. Chrysostomus, dicens, lacrimas, pœnitentiæ esse corâ Deo instar baptismi. Et verè sunt alter quidam baptismus; sicut enim per baptismum ritè susceptum tolluntur omnia peccata quoad culpam, & quoad pœnâ, sic per pœnitentiæ lacrimas vniuersa peccata mortalia quoad culpam, & sæpè etiam quoad pœnâ auferuntur. Huius effectûs tristitiæ, planctûsq; propter peccata, insignia quædam exempla in scripturâ diuinâ habem⁹. Peccârat grauiter Dauid, & cû per

a *Exod. 14. 28.*

an.

annum solidum peccata sua obliuione
 obruisset, vênit ad eum Nathan Pro-
 pheta, ac per parabolam quandam ei
 peccata ab ipso commissa, eorumque
 grauitatem in memoriam reuocauit.
 Tunc Dauid in seipsum descendens,
 tactusque diuinitus, summum dolo-
 rem, & tristitiã concepit, quod Deum
 offendisset; & cum hoc dolore confes-
 sus est peccata sua, dicens: *a Peccauis
 Domino: eodemque momento Deus
 illi omnia peccata quoad eorum cul-
 pam dimisit, & sic statim audiit sen-
 tentiam Sancti Spiritûs, qui per os Na-
 than dixit: Dominus transtulit pecca-
 tum tuum.* Et quamuis non liber ab
 omnibus, quas ei Deus immisit, tem-
 poralibus pœnis extiterit, tamen liber
 à culpis, pœnisque æternis fuit. Ma-
 nasses rex Iuda innumerabilia, & enor-
 missima peccata commisit, *b Sangui-
 nem innoxium multum nimis fudit, pec-
 care populum Idololatriæ peccato fe-*
 cit;

*a 2. Reg. 12. 13. b 4. Reg. 21. 61. 2.
 par. 33. 11.*

cit; & cum in Babylone *vinctus catenis,*
atque compedibus esset, aperuit oculos
à captiuitate *coangustus*, peccata sua
considerauit, maximam propterea tri-
stítiam concepit, & cum intimo cordis
sui dolore Deum, vt sibi ignosceret,
orauit, dicens: *Peccaui in te, Domine,*
iniquitatem meam agnosco, ignosce mihi.
O ineffabilem Dei pietatem! ô incom-
parabilem pœnitentiæ virtutem! ô
mirandam tristitiæ propter peccata
susceptæ efficaciam! Eodem statim
temporis momento exaudiuit illum
Deus, pœnitentiam eius acceptauit, &
tot, ac tam graua ipsi peccata dimi-
sit. *a Magna lacrimarum vis est,* in-
quit S. Chrysofomus. *Vis dicam, quan-*
tum lacrima valeant? Maximum vir-
tutis munus Martyrium est, siquidem
Martyres vitam pro Christo ponunt,
tam quemadmodum *Martyres sangui-*
nem fundunt, sic peccatores pœnitentes
lacrimas fundunt: & hæ cum illo san-
guine similitudinem habent; nam sicut

Mar-

a D. Chr. hom. 2. in Ps. 50.

Martyrum sanguis omnia delet peccata, sic ea poenitentium lacrima obliterant; & interdum non solum quoad culpam, sed etiam quoad poenam illa tollunt, quemadmodum sanguis pro proximo fusus semper facit. Huius diuini effectus tristitia, & lacrimarum propter peccata fusarum alia nobis in Euangelio exempla suppetunt. Multa, eaque grauissima fuerunt Mariæ Magdalenzæ peccata, quã cum Christus illuminasset, pedibus illius aduoluta multas cum ingenti dolore lacrimas ob peccata sua profudit; eodemque temporis puncto Deus ipsi ea remisit, a ita ut ab illis libera esset quoad culpam, & quoad poenam, siquidem fuerunt lacrimæ, ex magno amore profectæ, quæ ad delenda peccata, animasque cum Deo ueniendas sunt admodum potentes. b Sic S. Chrysoströmus, cum amoris ignis, inquit, alicuius mentem fuerit ingressus, totum inde torporẽ depellit, facitque, ut ea fons quidam suauissimarum lacrimarum

exi-

a Luc. 7. 49. b D. Chr. hõ. 6. in c. 2. Matth.

existat: nonnihil quippe ita conglutinat, atque unit Deo, ut illa lacrima. Peccavit gravissimè S. Petrus, ter Christum negando: & cum idem Christus eum misericordiæ oculis respexisset, in se reversus est, & cum peccatum suum cum ingenti cordis sui amaritudine defleuisset, statim veniã consecutus, tam perfectè in Christi amicitiam, intimamq; familiaritatẽ redijt, quàm si non peccasset. O pretiosæ lacrimæ, quæ tanti valoris in Dei conspectu estis! ô mysteriosæ lacrimæ, quæ talia secreta operamini! exite foras per oculos, & lavate animã, quæ intus est: cum aqua sitis, exite de medio amoris igne, ipsumque ignem accendite. Multa aqua ignem materiale extinguit, & sic vos accendentes sanctum diuini amoris ignem, malum ignem concupiscentiæ, omnemque peccatorum ardores inde orientes extinguite. Pluvia de cælo cadens mundat, ac purificat aërem à malis humoribus; & sic vos animas à vicijs mundate, ac purificate. O mirabilia

lia

lia Dei ! ô infinitæ potentia ipsius, bonitatisque opera ! Tristitia, & lacrimæ per peccatum intrarunt : nisi enim Adam peccasset, non fuisset in mundo pœna, nec dolor : & est tanta Dei in hominem pietas, vt hæc ipsa tristitia, & dolor, quem in peccati pœnam iniunxit, propter peccatum susceptus, tollat ipsum peccatum, & sit pretiosissima medicina, quâ animæ à vitijs, ac passionibus, quæ per peccatum introiêrunt, conualescunt ; a *O magnum Dei donum* (exclamat Sanctus Chrysostronus) *quod in pœnam dedit, in salutem vertit : Et quemadmodum vermis in ligno natus, id ipsum comminuit, sic tristitia de peccato nata, peccatum comminuit.* Verùm valdè notandū est, vt tristitia, planctusque cordis, qui suscipitur, & fit propter peccata, habeat hūc effectum ea tollendi, necesse esse, vt sit vera contritio, quæ est talis de peccatis præteritis pœnitentia, vt homo nolit ea pro vllâ re terrenâ commisisse ; &

a *D. Chr. hom. s. de pœnit.*

& propositum ita firmum nunquam
amplius peccatum mortale commit-
tendi, vt potius quicquid habet, ipsam
adeò vitam amissurus, quàm illi con-
sensus sit: vtque ad hanc pœniten-
tiam, ac propositum principaliter pro-
pter Deum moueatur. Totum hoc ne-
cessarium est, vt tristitia, & dolor sine
Confessione Sacramentali, sed cum so-
lo eius proposito, omnia peccata mor-
talia ab animâ tollant. Hic præcipuus
lacrimarum fructus est, consumere
peccata, & animam cum Deo vnire.
Alius earundem valdè excellens fru-
ctus est, illuminare animam, quò ma-
iore cum claritate, perfectioneq; pos-
sit res diuinas cognoscere, & contem-
plari. Etenim peccatorum tenebris
visus animæ obscuratus, & impeditus
erat ad res spirituales clarè videndas;
& purgata per tristitiam, lacrimasque
contritionis anima oculos mundos,
clarosque ad illas lumine viuæ Fidei
perfectius videndas, ac sentiendas, ha-
bet. Ita S. Isidorus, prius, inquit, lacrimis

B b

mis

a D. Isid. l. 2. de summ. bon. c. 8.

mis purganda sunt vitia, qua gessimus, &
 tunc mundâ mentis acie id, quod quari-
 mus, contemplemur; ut dum antea flendo,
 peccati à nobis caligo detergitur, munda-
 nis cordis oculis liberè superna inspiciantur.
 a Et S. Gregorius ait: quò vberius
 culpa defletur, eò altior cognitio veritatis
 attingitur; quia ad videndum internum
 lumen, polluta dudum conscientia, lacrimis
 baptizata renouatur. Est etiam valdè
 pretiosus tristitiæ, lacrimarumq; pro-
 pter peccata fusarum fructus, animam
 summoperè consolari, ac latificare.
 Res enim mira est, quod non solum
 tristitia, quæ ex rebus temporalibus
 capitur, animã cruciat, sed ipsa etiam
 lætitia, & delectatio, quæ ex ijs perci-
 pitur, in dolorem, ac tormentum ver-
 titur: & tristitia, ac planctus, qui sus-
 cipitur, ac fit propter peccata, con-
 solatur, recreat, & in gaudium, læti-
 tiamque commutatur. Habet enim ex
 officio Deus, humiles, eosque, qui bo-
 nis lacrimis lugent, & tristitiâ bonâ
 contristantur, solari; & quando homo

per
 stitia
 bon
 tur,
 ti qu
 Dul
 tium
 S. A
 à De
 mih
 cator
 si in
 Pro
 stiti
 ad
 bus.
 vidi
 horâ
 exc
 horâ
 tibi
 illi,
 dun
 sum
 a
 0.36

per
 a
 0.36

a D. Greg. & B. Bonau. in Phar. l. 2. c. 16.

per contritionem se humiliat, & tristitia, quam suscipit, sancta, & lacrimæ bonæ sunt, vehementer eum consolatur, & lætificat Deus, qui dixit: *a Beati, qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur. Dulciores sunt lacrimæ in gemitu orantium, quàm gaudia theatrorum,* inquit S. Augustinus. Et idcirco petebat eas à Deo magno cum affectu, dicens: *Da mihi, Domine, lacrimas internas, quæ peccatorum meorum solvant vincula, & celesti iucunditate repleant animam meam.* Procuremus igitur hanc sanctam tristitiam, & has suaues lacrimas, vtentes ad hanc rem sanctis considerationibus. *b Sancta Birgitta nocte quadam vidit Iesum Christum D. N. quasi eadem horâ crucifixum, sibiq; dicentem: En vt excruciatus sum. Illa existimans eadem horâ id factum, ait ad eum: Ecquis isthoc tibi fecit, Domine? Christus respondit: Illi, qui me conuenientes peccatis suis offendunt, & charitatem meam negligunt, rursus me crucifigunt.* Ecquis homo Fide-

B b 2

lis

a Matth. 5. 5. D. Aug. Ps. 127. In medit. 6. 36. b Sur. in Iul.

lis erit, qui probè id considerans, non tristitiam, doloremque sentiat, quod, quantum in ipso est, Christum rursus crucifixerit? quis lacrimas cordis non profundat, quod eundem contempserit? Ad hanc sanctam tristitiam exhortatur nos S. Chrysostronus his verbis: *a Mœreamus igitur mœrorem gaudij auctorem, & ne gaudeamus gaudium, a gratitudinis parentem. Emmittamus lacrimas multum voluptatis seminantes, & non rideamus risum, qui stridorem nobis dentium gignat. Afflictemus nos afflictatione illâ, unde requies existit; & ne delicias quæramus, ex quibus arumna, & dolor, ad breue tempus in terrâ laboremus, ut perpetuò nos oblectemus in cœlis.*

a D. Chr. serm. 15. ad Philipp. c. 4.

De Confessione Sacramentalis, per quam anima à peccatis mortalibus liberatur.

C A P. L.

Aliud remedium, quo anima à peccatis commissis se liberat, & ad ea non